

Д-р Георги Здравков
Светла Теодорова

ПСИХОЕНЕРГИЙНА ТЕРАПИЯ

София, 2014

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на авторите и на издателство „Изток-Запад“.

© д-р Георги Здравков, Светла Теодорова, автори, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-382-5

Д-Р ГЕОРГИ ЗДРАВКОВ
СВЕТЛА ТЕОДОРОВА

ПСИХОЕНЕРГИЙНА ТЕРАПИЯ

The psychoenergy medicine supplements and enriches the conventional medicine. The psychoenergy therapy is very effective in resolving difficult to treat diseases. This therapy is able to stimulate the entire human body thus setting the stage for permanent long-term health recovery. The authors show experimental results from scientific studies conducted in accredited science research laboratories, confirming the significant effect of psychoenergy influence on people, animals, plants, biological macromolecules and various organic and nonorganic substances.

The book also touches upon the ancient Indian conceptual model of the universe and the human structure; the principles of the Chinese Medical Qigong; and some aspects of the shamanistic culture. Interesting information is provided about some prominent healers. The book presents a biochemical aspect of the natural energy of the life force, named „Qi“ in the Chinese tradition. The psychoenergy therapy is distinguished from the autosuggestion and the placebo effect. Dr. Zdravkov tells about the obstacles this field met at its introduction in Bulgaria, a field that is already regulated and is an object of the serious research in many other countries in the world. He also shares amazing stories of his medical practice as well as his personal meetings with famous sensitives, of whom he was able to make psychoenergy “portraits“. He discusses the psychophysiological characteristics of persons with higher sensitivity and presents some basic results from his many years of research, including his pioneering contribution, objectivization of the electromagnetic field perception by measuring and recording of the changes in the skin's electrophysiological parameters. He gives an intriguing point of view about the mysterious energy found in the Daoism, which still escapes a precise definition but plays a major role in the psychoenergy medicine. In addition, he presents an original vision about the unknown abilities of the human brain. The book also contains important warnings meant to prevent misuses and mistakes in the practice of the psychoenergy medicine.

Svetla E. Teodorova, graduated as nuclear physicist from the University of Sofia, has specialized in biophysics and has worked as research fellow in Bulgarian Academy of Sciences. Her original contributions are in the field of mathematical modeling of biological processes. In heuristics, she has suggested a new conceptual apparatus for description of the self-regulation of biological systems. She is an author and co-author of publications, printed in prestigious international scientific journals and books. She has authored two popular science books and co-authored two biographical monographs for prominent Bulgarian scientists.

Dr. George D. Zdravkov graduated from the Medical Academy of Sofia with specialty in neurology. He was the co-director of the Programmatic Research Laboratory at the Technical University of Plovdiv. He led the first classes of psychoenergy diagnostics and therapy for physicians at the Advanced School of Methods and Techniques in Complementary Medicine. Later in the USA, he specialized and worked in the fields of electroneurodiagnostics at the University of Chicago Diagnostic Center and at the Medical Center of Loyola University in Maywood, Chicago. He continued his specialization in the field of Traditional Chinese Medicine and graduated from the Midwest College of Oriental Medicine in Wisconsin. In his medical practice, he applies diagnostic and treatment methods used in Western and Eastern medicine. For his research in the field of psychoenergy medicine, genetics, and Traditional Chinese Medicine, he was granted the title of Doctor of Science (D.Sc.) by the Science Committee at the Open International University for Complimentary Medicines in Colombo, Sri Lanka, which is associated with the World Health Organization.

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	7

ЧАСТ ПЪРВА
ПСИХОЕНЕРГИЙНО ВЪЗДЕЙСТВИЕ
Светла Теодорова

Глава 1	КАКВО Е ПСИХОЕНЕРГИЙНА ТЕРАПИЯ	13
Глава 2	„ЗА“ и „ПРОТИВ“	19
Глава 3	ФИЗИЧНОТО ПОЛЕ НА ЧОВЕКА.	22
Глава 4	СТРОЕЖ НА ВСЕЛЕНАТА И ЧОВЕКА СПОРЕД ДРЕВНИ ИЗТОЧНИ КОНЦЕПЦИИ. Някои определения . . .	31
Глава 5	Активни точки и меридиани. Чакри и дантиени. Кундалини	46
Глава 6	РАЗУМНИ БЕЗТЕЛЕСНИ ФОРМИ. ФАНТОМНО ТЯЛО. ПРЕРАЖДАНЕ . . .	57
Глава 7	ЕНЕРГИЯТА С РАЗЛИЧНИ ИМЕНА	63
Глава 8	БИОХИМИЧНИ АСПЕКТИ НА „УНИВЕРСАЛНАТА“ ЕНЕРГИЯ.	67
Глава 9	ПСИХОЕНЕРГИЙНО ВЪЗДЕЙСТВИЕ ВЪРХУ НЕЖИВИ ОБЕКТИ.	73
Глава 10	ПСИХОЕНЕРГИЙНО ВЪЗДЕЙСТВИЕ ВЪРХУ БИОЛОГИЧНИ МАКРОМОЛЕКУЛИ, РАСТЕНИЯ И ЖИВОТНИ.	93
Глава 11	ПСИХОЕНЕРГИЙНО ВЪЗДЕЙСТВИЕ ВЪРХУ ЧОВЕК – ТЕРАПИЯ	102
Глава 12	ПСИХОЕНЕРГИЙНО ВЪЗДЕЙСТВИЕ ВЪРХУ ЧОВЕК – МАГИЯ	111

ГЛАВА 13	ШАМАНИЗЪМ	122
ГЛАВА 14	ВНУШЕНИЕ, САМОВНУШЕНИЕ, ХИПНОЗА, ПЛАЦЕБО ЕФЕКТ	127
ГЛАВА 15	ЕВГЕНИЯ ЮВАШЕВНА ДАВИТАШВИЛИ	138
ГЛАВА 16	ВЕРА КОЧОВСКА	146
ГЛАВА 17	ДРУГИ ИЗВЕСТНИ ЛЕЧИТЕЛИ	152
ГЛАВА 18	МЕДИЦИНСКИ ЕКСПЕРИМЕНТИ	161
ГЛАВА 19	ОПИТ ЗА ОБЯСНЕНИЕ НА НЯКОИ АСПЕКТИ НА ПСИХОЕНЕРГИЙНАТА ТЕРАПИЯ	167
ЛИТЕРАТУРА.		188

ЧАСТ ВТОРА

ПСИХОЕНЕРГИЙНА МЕДИЦИНА: ДИАГНОСТИКА И ТЕРАПИЯ

Д-р Георги Здравков

ГЛАВА 20	ПСИХОЕНЕРГИЙНА МЕДИЦИНА	198
ГЛАВА 21	МЕХАНИЗЪМ НА ПСИХОЕНЕРГИЙНОТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ	244
ГЛАВА 22	ПНИЛ „АПАРАТИ И СИСТЕМИ ЗА ЕНЕРГОИНФОРМАЦИОНЕН ОБМЕН“ КЪМ ТЕХНИЧЕСКИ УНИВЕРСИТЕТ – ПЛОВДИВ. ВИСША ШКОЛА ЗА МЕТОДИ И ТЕХНИКИ В КОМПЛЕМЕНТАРНАТА МЕДИЦИНА	271
ГЛАВА 23	ПСИХОФИЗИОЛОГИЧНИ ХАРАКТЕРИСТИКИ НА ЛИЦАТА, ПРОВЕЖДАЩИ ПСИХОЕНЕРГИЙНА ДИАГНОСТИКА И ТЕРАПИЯ	293
ГЛАВА 24	ФРАГМЕНТИ ОТ ЛИЧНАТА МЕДИЦИНСКА ПРАКТИКА.	300
ГЛАВА 25	СРЕЩИ И ВПЕЧАТЛЕНИЯ ОТ СЕНЗИТИВИ И ТЯХНАТА ПСИХОЕНЕРГИЙНА ХАРАКТЕРИСТИКА	313
ГЛАВА 26	НЕИЗЯСНЕНИ АСПЕКТИ НА МОЗЪЧНАТА ДЕЙНОСТ. РАЗШИРЕНИ ТАЛАМИЧНИ СПОСОБНОСТИ	318
ГЛАВА 27	ПЕРСПЕКТИВИ ЗА НОВО НАПРАВЛЕНИЕ В НАУКАТА	323
ЛИТЕРАТУРА.		326

ПРЕДГОВОР

Психоенергийната диагностика и психоенергийната терапия са възникнали в зората на човешката цивилизация и са били развити до съвършенство през хилядолетията на Изток. През втората половина на XX в. с нарастващи темпове се разгръщаше сериозен интерес към тях и на Запад. През последните десетилетия на XX в. бяха сформирани редица центрове в западните страни за усвояване и прилагане на източните знания и умения. В началото на XXI в. основни моменти от източните традиции вече са включени в редовната учебна програма в някои медицински университети в Европа, Америка и Африка.

В България психоенергийната диагностика и терапия имат относително слаба популярност, а официалното отношение към тях от страна на медицинските институции е недоверие във високата им ефикасност. Отделни представители на медицинските среди дори оспорват реалността им (без да се притесняват, че влизат в противоречие с изискуемия медицински манталитет). Но за чест на българската медицина сравнително малкият брой лекари с отворен ум към утвърдените през хилядолетията постижения на източната култура непрекъснато се увеличава. Увеличава се броят на лекарите, осъзнаващи, че който не е запознат с медицинската история в миналото, не е способен да вижда напред в бъдещето. Всеки диагностичен и терапевтичен метод, който е надживял проверката на времето, трябва да бъде уважаван. Европейската медицина съдържа диагностични, терапевтични и профилактични принципи и знания, които много по-рано са били прилагани на Изток. Хипократ се смята за основател на медицинската наука в Европа; подпомагана покъсно от развитието на точните науки и техниката, европейската медицина е придобила съвременният си облик, при който обаче филосо-

фията и терапевтичният манталитет до голяма степен се различават от тези в източната традиция.

Една от най-характерните черти на философията на източната медицина е разбирането, че човекът трябва да бъде лекуван цялостно. Това е именно холистичният подход. Като причини за заболяванията в западната медицина се смятат микроорганизми (бактерия, вирус, паразит и др.), токсични вещества, фактори извън човешкия организъм. Официалната медицина на Запад по принцип лекува, като убива микроорганизмите предизвикали инфекция, дезинтоксикара организма от попадналите в него токсични вещества; лекува болния орган, а не болния човек. Използваните лечебни средства (антибиотици, химиотерапевтици и др.) са с разнообразни странични ефекти, често пъти водещи до възникване на нови здравословни проблеми на пациента. Според източната медицина причината за заболяванията са не външните фактори, а компрометирането на защитните сили на човешкия организъм. Ако защитните сили на организма са на необходимото ниво, те са способни да убият попадналия в него микроорганизъм или да неутрализират токсичните вещества. Всички начини на лечение в източната медицина са насочени към това – защитните сили на организма на лекувания, регенеративните му способности, неговият физиологичен потенциал да бъдат подпомогнати, за да се справи организмът сам и да се възвърне към оптималната хомеостаза. Така се осигурява по-хармонично функциониране на целия организъм, при което дадено заболяване отзвучава трайно, организмът става енергийно по-добре балансиран и по-устойчив към нови неблагоприятни влияния. Затова в немалко случаи там, където официалната медицина не може да помогне, източната медицина действително постига значими, дори „чудодейни“ успехи.

Сред всички подходи в източната медицина психоенергийната терапия в най-голяма степен осъществява хармонично единство във функционирането на органите, тъканите и системите в организма.

Целта на тази книга е не да се пише методика за психоенергийна терапия, а да се запознае широк кръг хора с възможностите на психоенергийната медицина и с научни доказателства за съществуването на психоенергийно въздействие. Може би това ще даде стимул за вземане на решение на най-високи нива в управлението на държавата да се пристъпи и в България към организиране и провеждане на сериозни изследвания върху разширената сетивност и психоенергийното лечение.

При психоенергийната терапия мисълта има водеща роля. Само след целенасочена и системна тренировка може да се постигне ниво, при което човек е способен да генерира силно съсредоточена мисъл, адекватна

визуализация и насочена мисловна команда, за да се постигне стабилен терапевтичен ефект.

Част първа на книгата има обзoren характер. Психоенергийната терапия е разгледана в по-широкия контекст на психоенергийното въздействие – феномен, който като цяло не може да бъде обяснен в рамките на понятийния апарат и законите на съвременната наука. Може би науката е изправена пред предизвикателството да бъде установена принципно нова методология за неговото изследване. Отделни аспекти на психоенергийната терапия обаче добре се обясняват на биофизично, биохимично и молекулярно ниво. Но за един по-задълбочен поглед е необходимо да се познават и онези аспекти, за които условно може да се каже, че са свързани с аномалните явления. За въвеждане на читателя в тази проблематика са предназначени глави 4–6. Психоенергийната терапия е разграничена от сугестията и плацебо ефекта (Глава 14). Илюстрирана е дейността на най-изявени терапевти (глави 15–18). Предлага се опит за обяснение на някои аспекти от психоенергийната терапия.

В Част първа (глави 9 и 10) и Част втора (Глава 20) са представени резултати от изследвания в реномирани научни звена в света, които потвърждават осъществяването на психоенергийно въздействие върху различни живи и неживи системи и структури, както и наличието на физично поле с повишен интензитет при сензитиви, когато те са настроени в режим на психоенергийно действие.

В Част втора са представени дългогодишните научни изследвания на д-р Георги Здравков в рамките на Проблемна научно-изследователска лаборатория (ПНИЛ) „Апарати и системи за енергоинформационен обмен“ към Технически университет – Пловдив, и „Д-р Здравков – Фондация за медицински изследвания“, Чикаго, САЩ. Изследванията са провеждани с цел да се изяснят основни въпроси, свързани с разширената кожна сетивност към физични полета и на тази основа да се потърсят възможности за конструиране на апаратура за ранна функционална диагностика. Оригинални приноси на автора са създаването на сетивните образи на 50 най-често срещани заболявания, на класификация на кожните усещания към физични полета и на електрофизиологични патерни (модели) на кожните усещания чрез инструменталното им обективизиране. На сетивните образи на заболяванията са съпоставени патерни, изобразяващи характеристични промени в електрофизиологичните параметри на кожата на диагностициращо лице. За измерването на електрофизиологичните параметри на кожата във връзка с основните типове усещания към външни полета и към физичното поле на човек е използвана една от най-добрите системи за регистриране на електрофизиологични параметри на човешкото тяло,

ВІОРАС Systems MP150, конструирана в Калифорнийския университет в Санта Барбара. Изследването на лица с разширена и нормална сетивност е показало, че кожната реакция при двете групи лица е еднаква. Неосъзнаването на усещанията от лицата без повишена кожна сетивност се обяснява като резултат от това, че регистрираните от сетивните рецептори и нерви промени се филтрират от сетивните ядра в таламуса и не достигат сетивната зона в мозъчната кора. При лицата с разширена сетивност прагът на дразнимост на сетивните ядра в таламуса е понижен. Важен резултат е обективизирането на възможностите на лице с разширена сетивност чрез промяна на физичното си поле да оказва безконтактно въздействие върху органични и неорганични среди с различна по сложност организация (Глава 22). Представено е виждането на д-р Здравков за механизма на психоенергийното въздействие. Коментирани са интересни случаи от личната му практика като лекуващ лекар. Споделени са интригуващи негови впечатления от изявени сензитиви, някои от които със световна известност, с които той лично се е срещал. Набелязани са предизвикателствата на неизяснените аспекти в дейността на човешкия мозък.

ЧАСТ ПЪРВА

**ПСИХОЕНЕРГИЙНО
ВЪЗДЕЙСТВИЕ**

Светла Теодорова

ГЛАВА 1

КАКВО Е ПСИХОЕНЕРГИЙНА ТЕРАПИЯ

Психоенергийното въздействие е въздействие посредством психична енергия от страна на човек върху биологични или неживи обекти, при което се реализират промени в тяхното състояние. Въздействащият привежда себе си в медитативно състояние и генерира определена мисловна команда.

Психоенергийната терапия е вид психоенергийно въздействие, упражнявано с лечебна цел. Тя е дял от алтернативната медицина. Прието е като *алтернативна медицина* да се означават лечебни практики, попадащи в обсега на конвенционалната медицина. Те се основават главно на източни медицински традиции (йога, цигун, рейки) и на използване на неконвенционални средства за въздействие (акупунктура, рефлексотерапия, лечение с натурални лекарства, фитотерапия и т.н.). Психоенергийната диагностика и терапия са основен дял на източните медицински практики. Като по-точен се налага терминът *комплементарна медицина*, тъй като целта на тази медицина е не заместване (изместване) на конвенционалната медицина, а нейното допълване и обогатяване. Системното **СЪВМЕСТНО** прилагане на методи и средства на комплементарната и конвенционалната медицина се означава като *интегративна медицина*.

Комплементарната медицина не е пощадена от злоупотреби. Безотговорно се представят за „лечители“ лица, медицински малограмотни, или такива, които заблуждават сами себе си, че имат способности. Резултатите от тяхното „лечение“ понякога водят до фатален изход. Но както д-р Здравков подчертава, когато нетренирано, необразовано и нелицензирано лице използва нетрадиционни методи и се получи увреждане на

пациент, това не е недостатък на комплементарната медицина, а на контролните органи, медиите и обществеността, позволили на това лице да практикува.

За радост реалните ценности на нетрадиционното лечение значимо преобладават над слабостите. В немалко случаи са бивали трайно или временно излекувани хора, на които конвенционалната медицина не е могла да помогне. Редица специалисти с отворен ум са убедени, че в интегративната медицина се съдържат както значим потенциал в клиничен аспект, така и нови възможности за развитие на науката.

Голяма част от нетрадиционните методи са стабилно утвърдени през хилядолетията като надеждни и високоефективни. Например акупунктурата (иглолечението) е толкова безспорна в положителните си резултати (ако разбира се прилага правилно, но това важи и за методите в официалната медицина), че се използва или поне препоръчва и от много конвенционални терапевти.

Наименованието *психоенергийна медицина* е предложено от д-р Георги Здравков (Здравков 1993а). Тя обхваща *психоенергийна диагностика* и *психоенергийна терапия*. Определението „психоенергийна“ означава, че в диагностичния и лечебния процес е ангажирана психическа енергия на лечителя чрез осъществяване на медитативно състояние на съзнанието и генериране на мисловна команда. При това състояние на психичната си дейност един добре трениран лечител може амплитудно и честотно да модулира съставките на физичното си поле, да усилва или отслабва техния интензитет, избирателно да насочва излъчването си в зависимост от състоянието и потребностите на организма на пациента.

Всъщност това е много древен диагностичен и лечебен метод, развиван и усъвършенстван през хилядолетията в страните на Изтока. През втората половина на ХХ в. той доби популярност на Запад като „лечение чрез биополе“. Терапията се осъществява от страна на лица с повишена сетивност и способности за психоенергийно въздействие, и се прилага най-често в следните форми: 1) движения на ръцете (паси) на разстояние от около 10–20 сантиметра покрай тялото на пациента (дрехите не са препятствие); 2) контактно полагане на ръка върху тялото в областта на локализацията на болестен процес; 3) държане в ръце на съд с вода или хранителен продукт, който след това се консумира от пациента; 4) въздействие чрез мисъл от разстояние (от няколко метра до хиляди километри от пациента). Може да се практикува предимно една от тези форми или те да бъдат комбинирани. За означаване на тази терапия най-напред се появи терминът „биоенерготерапия“. Беше предложено и название „психофизиотерапия“. В търсенето на по-компактен термин,

през 1989 г. предложих наименованието „биотерапия“ (Teodorova 1995), което беше възприето. Но терминът „психоенергийна терапия“ е най-точен.

Лицата с повишена сетивност са наричани сензитиви или екстрасенси. За пръв път думата „сензитив“ е била употребена през XIX в. от химика Карл фон Райхенбах.

В началото на 80-те години на XX в. руските учени (физици) акад. Юрий В. Гуляев и проф. Едуард Е. Годик успяха посредством високочувствителна апаратура да регистрират съществуването на електромагнитно, електрично и магнитно поле, и акустични вълни, около биологичните организми, които бяха наречени от тях *физични полета на биологични обекти* (Гуляев и Годик 1983; Годик 2010). Изследванията са провеждани в специално създадената Лабораторията по радиоелектронни методи за изследване на биологични обекти в Института по радиотехника и електроника към Академията на науките на СССР (сега Российская академия наук). Д-р Георги Здравков нарича съвкупността от тези полета *физично поле*, а отделните полета *съставки на физичното поле* (Здравков 2012). Тези полета се генерират в резултат от жизнедеятелността на организма (топлинни движения на атомите и молекулите, обмяна на веществата, деполяризация на мембраните, йонни токове, кръвообращение, трибоелектричен заряд върху кожата, механична работа на вътрешни органи и т.н.).

Физичното поле на живите организми се променя при нищожни органи, тъканни и функционални промени, когато тези промени още не могат да се диагностицират с конвенционалните средства на медицината, но могат да бъдат усетени от лице с повишена сетивност. Тъкмо поради това психоенергийната диагностика е незаменима за ранно откриване на органични и функционални разстройства. Психоенергийната терапия благоприятно повлиява жизнени процеси в организма на пациента.

Ето определението на д-р Георги Здравков за психоенергийна терапия:

ПСИХОЕНЕРГИЙНАТА ТЕРАПИЯ е метод за психоенергийно въздействие от професионално теоретично и практически подготвено медицинско лице с оглед самолечение или лечение на друго лице. Психоенергийното терапевтично въздействие е система, интегрираща в едно цяло специфично дишане, движения и пози на тялото и медитативно състояние на мозъка, за самолечение или за излъчване на психическа енергия за лечение на друго лице, която се основава на холистичната теория и правила за профилактика, лечение и удължаване живота на пациента. Тук под *психическа*

енергия се разбира енергията, която в китайската традиционна медицина се нарича *външно ци*, в японската традиционна медицина – *ки*, в българската народна медицина – *оренда*.

(Термините *ци*, *ки* и *оренда* са обяснени в глави 7 и 20.)

От горното определение става ясно, че д-р Здравков не е съгласен за психоенергийна терапия да се смята каквото и да било психоенергийно въздействие върху пациент, което не е извършвано от професионално подготвено лице. Неговото категорично мнение е, че тъй като психоенергийната терапия има и своите опасни страни, нейното прилагане е задължително да бъде предхождано от добра теоретична и практическа подготовка.

Сензитив, специализиран в практикуване на психоенергийна терапия, може да бъде наречен *психоенерготерапевт* (тъй като психотерапевт е лице, осъществяващо психотерапия – област в конвенционалната медицина). Поради некомпактността му няма да употребявам този термин. По подразбиране ще използвам по-нататък като синоними термините: *лечител*, *терапевт*, *сензитив*. Практикуващ цигун или рейки, който е достигнал висшата степен на обучение и сам има право да обучава, се нарича *мастер*.

Трябва да се обърне внимание върху неуместната употреба на понятието *духовно лечение*, допускана понякога по отношение на методи, които изцяло са в арсенала на психоенергийната терапия. Духовното лечение е свързано основно с религиите. При него терапевтичен ефект се постига чрез религиозни методи на въздействие – молитва, мантри, пеене на псалми, религиозна медитация и екстаз, полагане на ръка, богословски движения и пози. Един друг аспект на духовно лечение са някои шаманистички способности, които се практикуват в примитивните общества.

Ето как психоенергийната диагностика и психоенергийната терапия се вменват в една обща класификация на аномалните явления, която предлагам.

РАЗШИРЕНА ПЕРЦЕПЦИЯ: психоенергийна диагностика, телепатия (приемане на мисли без вербален изказ, усещане на разстояние), телеестезия или ясновидство (дистанционно възприемане на информация извън конвенционалния диапазон на петте сетива), психометрия (възприемане на информация от предмети извън конвенционалния диапазон на петте сетива), прорицателство.

Използвам понятието „разширена“, а не „екстрасензорна“ перцепция, защото ние не знаем дали съществуват рецепторни зони, чрез които централната нервна система директно да възприема сигнали извън петте се-

тива. В същото време изследването на д-р Здравков (Здравков 2012) показва, че сетивните органи на сензитивите (лицата с повишена сетивност) реагират на сигнали, на каквито реагират и сетивните органи на лица с нормална сетивност, които обаче не осъзнават тези сигнали за разлика от лицата с повишена сетивност. Осъзнаването на сигналите се дължи на по-нисък праг на дразнимост на сетивните ядра в таламуса при сензитивите. Дори да съществуват неразкрити досега и други рецепторни зони, а също така и други канали на получаване на информация, те се включват в понятието *разширена перцепция*.

ПСИХОЕНЕРГИЙНО ДЕЙСТВИЕ: целенасочено предаване на мисли, психоенергийно стимулиране на живи организми, психоенергийна терапия, психокинеза (телекинеза), влияние върху структурата на вещества, влияние върху метеорологични фактори, влияние върху скоростта на разпад на радиоактивно вещество, левитация, материализация и дематериализация на предмети и биологични тъкани, телепортация, магия.

СЪЩЕСТВУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО: спонтанно или целенасочено излизане на безтелесния компонент на човека от тялото, пътуване в пространството с получаване на информация и впечатления, и връщане в тялото.

МЕДИТАЦИЯ: състояние на съзнанието, при което въвеждането на сетивна информация е силно понижено и формалната логика е изключена. Медитативното състояние при психоенергийна диагностика и терапия се характеризира с осъществяване на селективно, целенасочено въвеждане на сетивна информация и разширен, обогатен контрол над формалната логика. При дълбока медитация субективно се преживява сливане с безкрайна, всепроникваща реалност, която в зависимост от културния контекст и специфичното обучение се припознава като Бог, като първооснова на Мирозданието, като висше духовно ниво, като пълна собствена идентичност, като съвпадане на субект и обект. В такова състояние се получава и обработва информация за по-дълбоките връзки между нещата, която би могла да се нарече *транслогично, надлогично* или *интуитивно познание* (директно познание, получено не по пътя на петте сетива и разсъдъка). Медитацията е будно, недуално състояние на съзнанието. В прагматичен план глобалната цел на медитацията е постигне на личностно развитие (физическо, емоционално, умствено и духовно); конкретни цели могат да бъдат постигане на умствена и физическа релаксация; концентриране и насочено излъчване на енергия; експлициране на аномални способности; развитие на способност за ментално влияние върху индивиди и общности.

Медитативни техники са използвани от всички народи на планетата в една или друга форма от дълбока древност. Медитацията като философия и практика най-дълбоко е разработена и осмислена в източната културна традиция от повече от пет хилядолетия. Тя е била позната и в Европа, където обаче след Х в. по религиозни причини е преследвана от Инквизицията. През последните десетилетия тази практика с прогресивни темпове се завръща и охотно се възприема на Запад, където също се осъзнава дълбокия ѝ смисъл и полезност.

Не може да се начертае строга разграничителна линия между явленията в тези четири класа. Медитацията освен средство за постигане на висше познание, е и предпоставка за пълноценна проява на разширената сетивност, и за успешно реализиране на психоенергийно въздействие, и за възможността да се отдели безтелесният компонент. Левитацията например е осъществима само в състояние на продължителна медитация.

Въз основа на своята лична опитност и практика д-р Здравков е на мнение, че в момент на диагностициране лечителят оказва и известно положително въздействие върху пациента (т.е. разширената перцепция не може да се разглежда напълно откъснато от психоенергийното действие). Освен това лечителят би трябвало да е в медитативно състояние. Само при такова състояние се появява резонансно взаимодействие между него и пациента, което е необходимо условие и за качествено диагностициране, и за ефективно лечение.

В България съществуват необходимите предпоставки психоенергийната диагностика и терапия да бъдат утвърдени със закон за прилагането им съвместно със средствата на конвенционалната медицина.

ГЛАВА 2

„ЗА“ И „ПРОТИВ“

Аномалните явления са наречени „аномални“, защото не са напълно обяснени в научен контекст. Според отношението им към тях, хората би могло да се причислят към пет категории. 1. Най-малък е процентът на имащите добра подготовка в науката, които са наясно, че аномални явления съществуват, и в същото време са обективни и критични. 2. Не са малко интересуващите се от тези явления, които са с трезв поглед, но без стабилна подготовка. 3. Много са лековерните, с повърхностни интереси, които приемат безкритично сензационни съобщения и са податливи на суеверия. 4. По-малко са тези, които не се интересуват от сферата на паранормалното и са по-скоро скептични. 5. Малък процент са онези, които отричат по принцип съществуването на аномални прояви, поради атавистичен страх от неизвестното, идеологическа или религиозна догма, ограничен кръгзор. Те демонстрират особено злокачествена „вяра“ (с обратен знак), нетърпяща доказателства и аргументи.

Наред с аномалните явления съществуват, и то неизчислимо повече от тях, псевдоаномални прояви. Демонстрират се от посредствени „екстра-сенси“ или шарлатани. Това е фактор, който до известна степен оправдава отричащите и е всъщност основен довод на скептиците.

Лековерните, които поначало гледат леко на нещата, слабо се интересуват от това кое е истина, и кое измама. Някои от тях обичат да се забавляват, някои със слаб характер търсят други да решават проблемите им, трети, стресирани и неуверени, се чувстват комфортно, когато им поднасят красиви измислици.

Принадлежащите към втората категория изпитват потребност много да четат, но не винаги успяват добре да осмислят прочетеното.

Малцината от първата категория са хора с уравновесена психика, научни познания, философска грамотност, добра осведоменост в теософията и областта на аномалните прояви, аналитичен ум и реалистичен поглед. Тези хора знаят, че има прераждане, че съществуват безтелесни форми, носители на разум, че е възможно лица с повишена сетивност да получават информация от *mundus intelligibilis* (както се нарича във философията светът, населен с такива „форми“), но знаят също, че посланията от т.нар. „Галактическа федерация на Светлината“, подвизаваща се в интернет, се пишат от земни човеци, а не са диктувани от „Космоса“. Те знаят за суеверието относно счупеното огледало като „предвестник на смърт“, но са в състояние да обяснят, че то е несъстоятелно, защото всъщност става дума не за предвестник, а в много редки случаи за последица. Те знаят, че няма нищо случайно, но в същото време не абсолютизират този възглед и не изпадат във фатализъм. Тези хора знаят, че има много врачки, но че истинските ясновидци са единици, че има знахари шарлатани, но в същото време има прекрасни лечители.

Мотивите на яростните отрицатели на аномалните явления са главно от идеологически характер. Опитите с идеологическа палка да се контролира процеса на познание не е прецедент в историята. Ярък пример намираме в Средновековието. Геоцентричната теория на Птолемей е имала решаващо значение за стабилността на църквата и държавата. Изследванията на Коперник, Джордано Бруно (изгорен на клада) и Галилей, утвърдили хелиоцентричната система, са били заклеймени от католическата Инквизиция като ерес. Но тъкмо техните открития отвориха нова страница в науката. Друг фрапантен пример ни поднасят няколкото десетилетия през XX век, когато идеологическата „инквизиция“ зачеркна теорията на Мендел и Морган за наследствено предаване на признаците, а *генът* беше наречен „въображаем носител на наследствеността“ според „реакционната генетика“ на Вайсман!

По време на тоталитарните режими в Европа на аномалните явления се гледаше като на заплаха за социализма: „Парапсихолозите продължават все по-упорито да пропагандират своите идеи, които къде повече, къде по-малко проникнаха във всички страни, служейки на идеализма в борбата му против материализма. Парапсихологични „научни“ концепции проникнаха дори и в страните на социалистическия лагер и станаха предмет на изследване“ (Попвасилев 1974). Руският физик проф. А. И. Китайгородски в послеслова си към книгата на проф. Ч. Хензел „Парапсихология“ (Хензел 1970) отбелязва, че тази книга притежава един недостатък – „тя е прекалено обективна“. „По мое мнение предметът заслужава повече темперамент, изисква гняв и досада, огорчение и изумление, тревога и грижа, хумор и

сарказъм. Книгата на Хензел съвсем не е такава“ (Китайгородский 1970). Та нали за истинския учен обективността е задължителна!

Има учени, които не се влияят от идеологеми, но не приемат аномалните явления, тъй като сред представящите се за сензитиви има много измамници. От друга страна при редица експерименти не са се получавали резултати с убедителна повтораемост. Но пък трябва да се отбележи, че и редица опити не са били правилно поставяни.

Не на последно място причина за проявата на скептицизъм по отношение на аномалните явления от страна на сериозни изследователи е псевдонаучният подход към третирането на тези явления от някои лица, занимаващи се с наука. Много точен критерий за демаркация между наука и псевдонаука формулира българският философ проф. Ангел Стефанов: едно обяснение е псевдонаучно не когато не е научно (тогава то би било извън-научно), а когато претендира да бъде научно (Стефанов 2007: 81). А за съжаление редица автори, вместо внимателно да предлагат определени допускания и обяснения, проявяват агресивни претенции в тази област.

Така или иначе, докато учени, общественост и медии дискутират относно аномалните прояви, то в някои сфери те активно се използват. В досъдебното производство, в твърде много случаи, аномалните способности на някои лица са били решаващи за разкриването и предотвратяването на тежки престъпления. Публична тайна е, че тези способности са използвани в разузнаването още през Втората световна война. От 1970 до 1995 г. в САЩ са съществували свръхсекретни проекти за военно разузнаване, включително на много отдалечени обекти, на основата на т.нар. дистанционно виждане, обединени под кодовото име „Stargate Project“ (Проект „Звездна порта“).

Да се отхвърля реалността на аномалните явления само защото съществува мошеничество, е ненаучен подход. Не можем да се отказваме от опити да бъдат по-дълбоко опознати феномените тогава, когато въобще не става дума за измама. Безпочвеният скептицизъм наистина трябва да свие знамената. На ход е трезвата аналитична мисъл, стремежът към нови знания, но стремеж не на лаици ентусиасти, а на учени с широк поглед и стабилна подготовка.

На науката предстои да се придвижва към нови хоризонти.